

ΕΤΟΣ 54ον

16 Ἀπριλίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 16 (2759)

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

«εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή ἀποτελεῖ τὸ προανάκρουσμα τῆς ἱστορίας τοῦ πάθους ἀλλῆλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ πάρουμε θέση μὲ ὅλη τὴν ὑπαρξή μας ἐναντι τοῦ ζωηφόρου σταυροῦ. Ἀπὸ τὸ ἂν τοποθετηθεῖ κανεὶς ὅπως ὁ Ἰούδας ἢ ὅπως ἡ Μαρία, ὅπως οἱ φαρισαῖοι ἢ ὅπως οἱ μαθητές, θὰ ἐξαρτηθεῖ ὁ θάνατος ἢ ἡ ζωὴ του.

Ὁ «νόμος» τῆς ἀγάπης

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ τὸν νόμο τῆς ἀμαρτίας καὶ νομίζει ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ προσδιορίζεται ἀπὸ «ἕτερο νόμο». Στὴν πραγματικότητα ὁ ἕτερος αὐτὸς νόμος εἶναι ὁ «νόμος» τῆς ἀγάπης. Καὶ ὁ μεγάλος φιλόσοφος Φρόμ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀγάπη «εἶναι κάτι σύμφυτο στὸν ἄνθρωπο, πού ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ μέσα του». Ἀποσυνδέοντας ὁμως τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὴν αὐταπάρνηση καὶ τὴν ταπείνωση καὶ συνδέοντάς την μὲ τὴν ἀτομικὴ εὐημερία καὶ τὸν ἐγωκεντρισμὸ καταστρέφει τὴν ἴδια τὴ φύση της.

Ἡ πραγματικὴ ἀγάπη φανερώνεται μὲ τὴν ταπείνωση καὶ σαρκώνεται στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ταπεινοφροσύνη χαρακτηρίζει ὀλόκληρη τὴν ἐπίγεια ζωὴ καὶ ἀναστροφή τοῦ Χριστοῦ, πού σφραγίζεται μὲ τὸ πάθος καὶ τὸν σταυρικὸ του θάνατο.

Ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ

Ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα σημαντικό γεγονός τοῦ παρελθόντος πού τέμνει σάν ὀρόσημο τὴν ἱστορία. Εἶναι ἓνα γεγονός συνεχῶς παρόν μέσα στὸν κόσμο πού φανερώνει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ· εἶναι ἡ μεγαλειώδης ἀποκάλυψη τῆς θείας στοργῆς καὶ τὸ ἀποκορύφωμα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ιβ' 1-18)

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δείπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαξε τοῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλον αὐτὸν παραδιδόναι· Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἐμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστί, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· «Ὡσαννά, **εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου**», βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Εὐρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστί γεγραμμένον· «Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ, ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου». Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

Θεοῦ γιὰ τὴν ἰλύτρωση τῆς ἀνθρωπότητας.

Μπροστά στόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ προσκαλεῖται ὁ κάθε ἄνθρωπος νά πάρει θέση· διότι ἀδιάφορος δέν μπορεῖ νά μείνει κανεῖς. Ἡ ἄρνηση τῆς ἰλυτρωτικῆς προσφορᾶς τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀπόρριψη τοῦ «ἰλύτρου», πού προσφέρει γιὰ τὴν ἐξαγορά τῆς αἰχμάλωτης ἀνθρωπότητας, θά σήμαινε ἀσυγχώρητη ἄγνοια γιὰ τὴν τραγικὴ κατάσταση φθορᾶς καὶ θανάτου στὴν ὁποία βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος· θά σήμαινε φαρισαϊκὴ ἔπαρση γιὰ τὴν ἀξία τῶν ἔργων καὶ τῆς ζωῆς μας· θά σήμαινε τέλος ἀχάριστη διάθεση ἔναντι τῆς θυσιαζόμενης ἀγάπης.

Πρότυπο ὑπακοῆς

Ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ συνδέεται μὲ τὴν ὑπακοή του στόν Πατέρα. Ὁ Χριστός ἔχοντας δύο φυσικά θελήματα, τὸ θεῖο καὶ τὸ ἀνθρώπινο, καὶ ὑπο-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐξ ἡμέρας πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ἦλθε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Βηθανίαν, ὅπου ἦτο ὁ Λάζαρος, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει καὶ τὸν ὅποιον ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν. Ἐκεῖ τοῦ ἔκαναν δεῖπνον καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρετοῦσε, ὁ δὲ Λάζαρος ἦτο μεταξύ ἐκείνων πού ἦσαν μαζί του στὸ τραπέζι. Ἡ Μαρία τότε ἐπῆρε μίαν λίτραν γνησίου πολυτίμου μύρου νάρδου, ἀλειψε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὰ ἐσφόγγισε μὲ τὰ μαλλιά της, καὶ τὸ σπῆτι ἐγένετο ἀπὸ τὴν μυρωδιά τοῦ μύρου. Λέγει τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του, ὁ Ἰούδας, ὁ υἱὸς τοῦ Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ἐκεῖνος πού θά τὸν παρέδιδε, “Γιατί δὲν ἐπουλήθηκε αὐτὸ τὸ μύρον γιὰ τριακόσια δηνάρια καὶ δὲν ἐδόθηκε εἰς τοὺς πτωχοὺς;”. Αὐτὸ τὸ εἶπε ὄχι ἀπὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ διότι ἦτο κλέπτης καὶ εἶχε τὸ ταμεῖον καὶ ἀφαιροῦσε ἐκεῖνα πού ἔβαζαν μέσα. Τότε εἶπε ὁ Ἰησοῦς, “Ἄφυσέ την· διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τὸ ἐφύλαξε· διότι τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζί σας, ἐνῶ ἐγὼ δὲν μὲ ἔχετε πάντοτε”. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔμαθαν ὅτι εἶναι ἐκεῖ, καὶ ἦλθαν ὄχι μόνον διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἴδουν τὸν Λάζαρον, τὸν ὅποιον ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν. Οἱ ἀρχιερεῖς τότε ἀπεφάσισαν νὰ θανατώσουν καὶ τὸν Λάζαρον διότι ἐξ αἰτίας του πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἐφευγαν καὶ ἐπίστευαν εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν πολὺς κόσμος πού εἶχε ἔλθει εἰς τὴν ἑορτήν, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπῆραν κλάδους ἀπὸ φοίνικας καὶ ἐβγῆκαν πρὸς προὔπαντιοσίν του καὶ ἔκραζαν, “Ὡσαννά, **εὐλογημένος νὰ εἶναι ἐκεῖνος πού ἔρχεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου**, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ”. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εὐρῆκε ἓνα μικρὸν ὄνον, καὶ ἐκάθησε ἐπάνω του, καθὼς εἶναι γραμμένον, Μὴ φοβᾶσαι, θυγατέρα Σιών, νὰ, ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθισμένος εἰς ἓνα πουλᾶρι ὄνου. Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν τὰ κατάλαβαν τότε οἱ μαθηταὶ του, ἀλλ’ ὅταν ἐδοξάσθηκε ὁ Ἰησοῦς, τότε θυμῆθησαν ὅτι αὐτὰ ἦσαν γραμμένα γι’ αὐτόν καὶ ὅτι τοῦ τὰ ἔκαναν. Ὁ δὲ κόσμος πού ἦτο μαζί του ἔδινε μαρτυρίαν ὅτι ἐφώνησε τὸν Λάζαρον ἀπὸ τὸ μνήμα καὶ τὸν ἀνέστησε ἐκ τῶν νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν ὑποδέχθηκε ὁ κόσμος διότι ἄκουσαν ὅτι ἔκανε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τάσσοντας τελείως τὸ ἀνθρώπινο στὸ θεῖο θέλημα, ἔδωσε τὸ πρότυπο τῆς ὑπακοῆς. Αὐτὴ δὲν περιορίζεται στὴ διόρθωση τοῦ κακοῦ ἢ διεστραμμένου ἀνθρώπινου θελήματος, ἀλλὰ ἐκτείνεται στὴν πλήρη ὑποταγὴ τοῦ στὸ θεῖο θέλημα.

Ἡ κατὰ μίμηση Χριστοῦ ὑπακοή νοεῖται ὡς πλήρης αὐτοεγκατάληψη στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Στὴν περίπτωση αὐτὴ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ταυτίζεται μὲ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου ἢ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου ταυτίζεται μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ δυσκολία ἀλλὰ καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος ἐλευθερώνεται ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τίς ἀμαρτίες του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τίς τυπικὲς καθοσύνες καὶ ἀρετὲς του. Αὐτὲς συχνὰ τὸν ἐγκλωβίζουν στὸ ἐγὼ του καὶ τὸν κρατοῦν δυστυχῶς μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό.

16 Ἀπριλίου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
« Ἡ εἰς Ἱερουσαλήμ εἴσοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ », Ἀγάπης,
Εἰρήνης καὶ Χιονίας μαρτύρων, Χαρίσσης, Νίκης, Γαλνῆς, Καλλίδος,
Νουνεχίας, Βασιλίσσης καὶ Θεοδώρας († 258).
Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Φίλιπ. δ΄ 4-9 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιβ΄ 1-18.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 23 Ἀπριλίου, Τὸ Ἅγιον Πάσχα.
Ἀπόστολος: Πράξ. α΄ 1-9 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. α΄ 1-17.

Τό μυστήριον τοῦ σταυροῦ

Στὴν ἀρχὴ τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Ἑβδομάδας ὁλόκληρη ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ προβάλλεται ὡς πρότυπο ἀρετῆς, ταπεινώσεως καὶ ὑπακοῆς, ὡς κανόνας τῆς εὐσεβοῦς ζωῆς καὶ «τύπος» γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀναστροφή τῶν πιστῶν μέσα στὸν κόσμον.

Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ καταρτίζει τὸν πιστὸ πρὸς τὴν ἀναστάσιμην ζωὴν. Γιά νὰ γίνῃ ὁμως αὐτό, χρειάζεται νὰ προσφέρει ὁ ἄνθρωπος ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό του στὸν Χριστό καὶ νὰ ζήσει τὸ μυστήριον τοῦ σταυροῦ του. Χρειάζεται νὰ σταυρωθεῖ ὁ κόσμος γι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ αὐτός γιὰ τὸν κόσμον (Γαλ. 6, 14).

Ἡ συμβατικὴ πίστη προκαλεῖ πνευματικὴ ἀδιαφορία. Ἀντίθετα ἡ θερμὴ πίστη ἐνθαρρύνει πνευματικὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν φιλοτιμεῖ νὰ εὐαρεστεῖ διαρκῶς τὸν Χριστό νικώντας τὸν φόβον τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου.

Ἀρχιμ. Γ. Χ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀνάμεσα στὴν πολυφωνία τῶν FM, ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «ἡ ἄλλη φωνή» πού συντροφεύει, ξεκουράζει καὶ μορφώνει κάθε ἀκροατὴ. Εἶναι ἡ Φωνὴ τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδας.

Γιὰ τίς συχνότητες ἐκτός Ἀττικῆς πληροφορίες
στὸ τηλέφωνο 210 - 7298. 222

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὺν ὁποῖα περιστασιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θὰ ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμόνομο Δῆμον Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr